

między Królestwem Danji a Polską, rozciągając się będą również na Wolne Miasto Gdańsk, od dnia
 Że Pan przyjął, Panie Ministrze, wyrazy wysokiego szacunku

Artykuł III.

Protokół niniejszy, który stanowi integralną część Traktatu Handlowego i Nawigacyjnego między Polską a Danją, podpisany w dniu dzisiejszym w Warszawie, będzie ratyfikowany jednocześnie z powyższym Traktatem.

W dowód czego Pełnomocnicy podpisali niniejszy Protokół.

Sporządzono w Warszawie, w podwójnym egzemplarzu, dnia dwudziestego drugiego marca tysiąc dziewięćset dwudziestego czwartego roku.

(—) *Maurycy Zamoyski* (—) *N. P. Arnstedt*
 (—) *Józef Kiedroń*

qui a été signé le 22 mars 1924 entre le Royaume de Danemark et la Pologne, s'étendront également à la Ville Libre de Dantzig dès le
 Veuillez agréer, Monsieur le Ministre, l'assurance de ma haute considération".

Article III.

Le présent Protocole qui constitue une partie intégrale du Traité de Commerce et de Navigation entre la Pologne et le Danemark, signé ce jour à Varsovie, sera ratifié en même temps que le Traité ci-dessus.

En foi de quoi les Plénipotentiaires ont signé le présent protocole.

Fait à Varsovie en double exemplaire, le vingt-deux mars mil neuf cent vingt-quatre.

(—) *Maurycy Zamoyski* (—) *N. P. Arnstedt*
 (—) *Józef Kiedroń*

Znajomiwszy się z powyższym Traktatem, uznaliśmy go i uznajemy za słuszny zarówno w całości, jak i każde z zawartych w nim postanowień, oświadczamy, że jest przyjęty, ratyfikowany i zatwierdzony i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywany.

Na dowód czego, wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

W Warszawie, dnia 7 sierpnia 1924 r.

(—) *S. Wojciechowski*

Przez Prezydenta Rzeczypospolitej za Prezesa Rady Ministrów:

(—) *Z. Hübner*

Minister Spraw Zagranicznych:

(—) *Al. Skrzyński*

737.

Oświadczenie Rządowe

z dnia 16 sierpnia 1924 r.

w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Traktatu Handlowego i Nawigacyjnego z Danją, podpisanego w Warszawie dn. 22 marca 1924 r.

Podaje się niniejszem do wiadomości, że w wykonaniu art. XXIV Traktatu Handlowego i Nawigacyjnego między Polską a Danją, podpisanego w Warszawie dnia 22 marca 1924 roku, dokonana została w Warszawie, w dniu 13 sierpnia 1924 r. wymiana dokumentów ratyfikacyjnych powyższego Traktatu.

Minister Spraw Zagranicznych: *Al. Skrzyński*

738.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 20 sierpnia 1924 r.

w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu spirytusu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie p. 1 ustępu B. art. 1 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i poprawie gospodarstwa społecznego (Dz. U. R. P. № 71, poz. 687) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 1924 r. zarządzam co następuje:

§ 1. Unormowany w załączniku do § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 grudnia 1923 (Dz. U. R. P. № 137, poz. 1148) tudzież w § 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dn. 14 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 34, poz. 351) podatek spożywczy od jednego stopnia hektolitrowego alkoholu (jednego litra stustopniowego spirytusu) wyrobionego w gorzelniach rolniczych i w gorzelniach przerabiających owoce podnosi się z 2,20 złotych na 3 złote, a w gorzelniach przemysłowych z 2,30 złotych na 3,30 złotych. Gorzelnie przemysłowe przerabiające wywary na sole potasowe opłacają podatek spożywczy podobnie jak gorzelnie rolnicze w wysokości 3 złotych za 1 litr 100 stopniowego spirytusu.

§ 2. Zapasy spirytusu, jakie w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia będą na składzie w fabrykach wódek i rozlewniach spirytusu czy to w postaci czystej, czy w półfabrykatakach lub gotowych wyrobach podlegają dodatkowemu opodatkowaniu, a mianowicie po gr. osiemdziesiąt (80 gr.) na rzecz Skarbu Państwa i gr. 24 na rzecz związków komunalnych za 1 litr stustopniowy, zaś gotowe wyroby wódczane po gr. trzydzieści dwa (32) na rzecz Skarbu Państwa i gr. 10 na rzecz związków komunalnych za 1 litr objętości tych wyrobów.

Dodatkowa akcyza należna od tych wytwórni płatna jest w chwili wywozu obciążonych nią wyrobów do wolnego obrotu, a musi być wyrównana najpóźniej do 30 listopada 1924 r.

§ 3. Dodatkowemu opodatkowaniu wedle norm, określonych w § 2, podlegają również te zapasy spirytusu i wyrobów wódczanych jakie w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia znajdują się będą we wszystkich przedsiębiorstwach sprzedaży takich wyrobów zarówno hurtowych jak i detalicznych tudzież w miejscach wyszynku, dalej zapasy spirytusu i wyrobów wódczanych u osób prywatnych o ile wynoszą więcej niż pięć litrów stustopniowego spirytusu, wreszcie przesyłki spirytusu i wódek, które wedle dowodów przewozowych wysłano przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia i w tym dniu lub po nim podjęte będą przez odbiorcę.

§ 4. Przedsiębiorstwa i osoby wymienione w § 2 i 3 niniejszego rozporządzenia obowiązane są zgłosić w ciągu pięciu dni po wejściu jego w życie na piśmie lub protokólnie w 2 egzemplarzach właściwemu urzędowi akcyz i monopolów, zaś poza siedzibą tych urzędów właściwemu inspektorowi Kontroli Skarbowej lub równorzędnym urzędowi skarbowym cały zapas posiadanych wyrobów podlegających opodatkowaniu w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Odbiorcy posyłek wysłanych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, a odebranych po tym terminie obowiązani są zgłosić je w przeciągu 2 dni po odbiorze. Zgłoszenie zapasów ma zawierać dane co do ilości wyrobów tudzież miejscowości i miejsca przechowania zapasów.

Przyjmujący zgłoszenie potwierdzi na obu egzemplarzach zgłoszenia dzień otrzymania tegoż.

§ 5. Postanowienia §§ 13, 14 i 15 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1921 r. w przedmiocie opodatkowania spirytusu i wyrobów wódczanych (Dz. U. R. P. № 86, poz. 628) będą analogicznie stosowane co do dodatkowego opodatkowania zapasów spirytusu i wódek zarządzonego niniejszym rozporządzeniem.

§ 6. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na trzeci dzień po ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *S. Wojciechowski*
Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu: *W. Grabski*

739.

Rozporządzenie wykonawcze Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości

z dnia 1 sierpnia 1924 r.

w sprawie postępowania o uznanie za zaginione bez własnej winy osób, których zaginięcie pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

Na podstawie art. 3a i 3b ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin, oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. № 32, poz. 195) w brzmieniu, ustalonym ustawą z dnia 12 lutego 1924 roku w sprawie częściowej zmiany powołanej ustawy (Dz. U. R. P. № 21, poz. 223) zarządza się co następuje:

§ 1. Wdrożenie postępowania i uznanie osób za zaginione na podstawie niniejszych przepisów ma na celu jedynie danie osobom, pozostałym po zaginionych podstawy do ubiegania się o zaopatrzenie po myśli ustawy.

Do wniesienia podania u uznanie za zaginionego bez własnej winy w rozumieniu powołanej na wstępie ustawy są uprawnione pozostałe po nim osoby, a mianowicie:

- a) żona,
- b) dzieci ślubne,
- c) dzieci nieślubne, których ojcostwo jest prawnie stwierdzone,
- d) dzieci adoptowane przez zaginionego, które były na jego utrzymaniu,
- e) rodzice zaginionego.

W imieniu osób niewłasnowolnych uprawnieni są do wnoszenia podań i podpisywania deklaracji ich kuratorowie, w imieniu dzieci małoletnich matka, ojciec, lub prawni opiekunowie.

§ 2. Za zaginione mogą być uznane tylko osoby, które zaginęły bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych, a zaginięcie to pozostaje w związku przyczynowym z ich służbą tak obywatelską, jak i ochotniczą:

- a) w wojsku Rzeczypospolitej Polskiej,
- b) w uznanych przez Państwo Polskie w drodze ustawodawczej polskich formacjach wojskowych przy armjach obcych,
- c) w armjach państw zaborczych, o ile służbę tę pełniły w czasie od 1 sierpnia 1914 r., a to: w armji niemieckiej do 27 grudnia 1918 r., w armji rosyjskiej do 1 marca 1918 r., w armji austro-węgierskiej do 1 listopada 1918 r.,
- d) w walkach orężnych przeciw państwom zaborczym i nieprzyjacielskim o niepodległość Polski po 1 sierpnia 1914 r.

§ 3. Za zaginionych mogą być uznani jedynie obywatele Rzeczypospolitej Polskiej. Warunek posiadania obywatelstwa polskiego nie jest wymagany